

CSIKI LAPOK

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI HETI LAP.

MEGJELENIK MINDEN SZERDÁN.

Szerkesztési iroda:

Csik-Szereda

Vár utca 214. sz. alatt,
hová

a lap szellemi részét illető
közlemények küldendők.

Kiadóhivatal:

György János Márton

könyvnyomdája

hová

az előfizetési pénzek és
hirdetések küldendők.

Előfizetési ár:

Egész évre . . . 4 frt.
Félévre . . . 2 frt.
Negyedévre . . . 1 frt.

Hirdetési díjak:

3 hasábos petitsorért vag.
annak helyéért 5 kr.
Bélyegdíjért külön minden
beiktatásnál 30 kr.

Nyitási cikkek

soronként 10 kr-ért közöl-
tetnek.

A keresztény és modern becsület.

I.

Alig volt idő, melyben a becsületre annyi hivatkozás történt, mint épen napjainkban.

Ma vallásos és vallástalan, erkölcsös és erkölestelen, lelkiismeretes és Telkiismeretlen, tudós és tudatlan, művelt és műveletlen, gazdag és szegény, úr és szolga, férfi és nő, ártatlan és rablógyilkos „becsület szavára“, „becsület Istenére“, „becsületére“ hivatkozik. Ugyannyira, hogy az ember csakugyan zavarba jön a becsület fogalma felett. Nem egyszer történik, hogy a törvényszéki végtárgyalásokon a rablógyilkos állítását becsületszavával erősíti. (A közelmúltban Eperjesen történt.) Így jóknak és rosszaknak, sőt a rablógyilkosnak is van becsülete. Ez a felfogás dolga: mondhatná pl. az, ki ama liberalis eszmével ámitja önmagát és másokat, hogy valaki Isten és vallás nélkül is lehet becsületes — és ki Isten és vallás nélkül akar becsületesé tenni.

Azt tapasztalva, hogy a legkülönfélébb lelkületű emberek követelik maguknak a becsületes jelzőt, az következik, hogy a becsület olyan valami, a minek többféle értelme van és az, ha akarom vemhes, ha akarom nem vemhes, ha akarom fehér, ha akarom fekete.

Ebből az is látszik, hogy a becsület mégis valami féltett kincs, mely után mindenki a rajongásig vágyódik.

Hogy az emberek féltékenyek a becsületre — az nagyon szép és rendjén való dolog. Igen, hisz „a becsület szép és ellenállhatatlan erény, de csak akkor ha vallásos kebelben fekszik, ha keresztény értelemben vétetik“, — írja egy jeles író.

Mi is hát a becsület, melyet ma any-

nyiféfé tépnek, nyőnek, vonnak és követelnek?

A becsület, melynek csak keresztény értelemben van jogosultsága s mely csak vallásos kebelben lakozhatik, áll: „ama állandó törekvésben, hogy az ember első sorban Istennek és azután embertársainak jogait ismerje el és tartsa tiszteletben.“ (V. P.)

A keresztény becsület alapelvét pedig felállította maga a Megváltó, midőn mondá: „Adjátok meg a császárnak, a mi a császáré, és Istennek, a mi az Istené.“ És ismét: „Adjátok meg mindennek, a mivel tartóztok; a kinek adóval, adót; a kinek vámmal, vámot; a kinek félelemmel, félelmet; a kinek tisztelettel, tiszteletet.“ Ugyazintén: „Előzzétek meg egymást tisztelettel,“ és „szolgáljatok az Urnak.“ (Pom. 12 — 7. stb)

Ez Istennek az emberhez kötött eszméje.

Racine írta levelében fiához; „Reméllem be fogod látni, hogy minden téled telhető törekvésed mellett is, csak úgy lehetsz valódi becsületes ember ha megadod Istennek, a mivel tartozol neki.“

Csak e néhány sorból is látszik, hogy „a ki keresztény értelemben becsületes, az első sorban vallásos is lesz, s ezt külsőképp is fogja nyilvánítani. Ily becsület minden ember dicsőre és az emberi társadalom javára válik.“

Azért mondja Aristoteles is: „A mely társaságban illő tisztelet nem adatik az erénynek, abban a legjobb polgári állapot sem számolhat állandóság és fennmaradásra.“

A becsület a vallásosságtól elválaszthatatlan összefüggésben áll. Vallás nélkül becsület tehát nem képzelhető. A vallástalanság vagy önzés már kizárják a becsület fogalmát. Azt is olvassuk a Sirákf. (10 18) nál, hogy „A tudatlannak nincs becsülete.“

A becsület tehát vallásos tudást, értel-

met és műveltséget is tételez fel, legalább bizonyos mértékben.

És mit tapasztaltunk mai napság a fentiekben jelzett keresztény becsülettel szemben? Azt, hogy találatnak napjainkban magukat művelteknek, tudósoknak, liberálisoknak, felvilágosultaknak tartó és hirdető egyének, kik a vallás szónak még említésétől is fáznak; kik vallást, erkölcsöt, tudományt stb. el szeretik különíteni a becsülettől és más becsületességet keresnek. — S ugyan szerintök ki becsületes? Az, a ki mások által tiszteltetik. Nő és e szerint a becsületes ember törekvésének indító oka nem más, mint „saját előnyeit, jó tulajdonait másokkal elismertetni, magának mások fölött fölényt biztosítani.“ De hogyan, hiszen egyes tettek mások becsülésétől könnyen megfosztanak? Úgy ám. De mindazon tettektől tartózkodni kell, vagy titokban kell azokat tenni. Csak ne lássák . . .

De ugyan mi ez? Becsület? — Ez önzés, kevélység, bűn; tehát rossz, melynek mindenkor és minden irányban csak rossz eredménye, gyümölcse lehet.

„Képmutatók! — mondá Izaiás az e fajta becsületesekhez — e nép ajakival tisztelt engem, szíve pedig távol van tőlem. — Hiába tisztelnek pedig engem, tanítván emberi tudományt és parancsokat.“

Nos minő becsület ez? Nevezzük meg nevén. Ez a „modern“ becsület. És lássuk, hogyan nyilvánul és mit eszközöl ezen becsület eszméje a közéletben?

A műveletlen ember — mivel nála az önbecsület nagyon alacsony fokon áll — ha nem vallásos, még a nyilvánosan megbélyegző gonosz tettektől sem riad vissza.

A műveltebb ember pedig így okoskodik: „a becsületes ember nem rabol, nem gyilkol, de sok erkölcs- és vallásellenes, az emberi méltóságot sárba tipró tettet pirulás

A „CSIKI LAPOK“ TÁRCZÁJA.

Emlékkönyvbe.

Születésed napján
Mit ohajtsak néked?
Szüldédért imádkban
Gazdag legyen éted.

Születésed napján
Mit kívánjak néked?
Legyen tiszta, mint most
Szíved, érzeményed.

Születésed napján
Mit adhatnál nékem?
Teljesítsd epedre,
Várva várt reményem

Embery Árpád.

A hangyák életéből.

— Józsa János által —

Hagyjuk el kissé az emberek megszokott társaságát, lépünk a szorgalmuk miatt már sokszor megénekelt apró állatkák közé, vizsgáljuk meg azoknak életmódjukat, társadalmi s egyéni tulajdonságaikat, talán sok olyan érdekes dolgot szemlélhetünk köztük, melyekről eddig csak a természetvizsgálók adhattak volna felvilágosítást.

Ki hinné egyelőre, hogy ez apró teremtséknél, a hangyáknál is bizonyos jelei mutatkoz-

nak az értelemnek, ostobaság és ravaszságnak, együgyűségnek és szelidségnek, szigornak, bátorságnak, szeretetnek, gyűlölségnek, büszkeségnek és a szerénységnek stb. szóval a vérmérsékletek és szenvedélyeknek, indulatoknak is!!

Pedig ez így van. Hihetlenségnek látszik, de jeles természettudósok ma már kétségen kívül bebizonyították pl. azt, hogy a hangyák valóságos gazdaságot folytatnak, háboruznak; „rabszolgaságot“ üznek stb.

De pillantsunk be mindenekelőtt a hangyák családi életébe. Keressünk föl valamely hangyavárost, pl. Londont vagy Párist, — mert a hangyák városait minden felnőtt s gyermek így nevezi.

Minden ilyen hangya-városban háromféle hangya-lakót találunk, u. m. szárnyas nőstényeket, szárnyas hímeket és dolgozó hangyákat. Legtöbbször szoktak lenni az utóbbiak, vagyis a dolgozók.

Ezek javítják az útakat, lakóhelyeket, táplálják a pondrókat; a bábokat hordozgatják hol a napfényre ki, hol vissza a lakás belsejébe s így tovább.

A házak javítása, de különösen azoknak építése világosan elárulja értelmességüket.

Egy szemlélő pl. ezeket mondja idevonatkozólag: „Ha az ember a többnyire egyforma nagyságú fadarabkákat, azoknak tömegét hangyabolyoknál látja, azt hinné, hogy az a véletlen műve, de pontos megfigyelés után kitűnik, hogy e fadarabok csodálatos ügyességgel s oly módon ren-

dezvék, hogy szobák, pinczék, folyósók stb. keletkeznek, melyek a hangyaboly különböző részei között a közlekedést könnyűvé teszik. Az egyes „gerendák“ közt levő terek földdel, magvakkal, száraz levelekkel stb. betöltetnek ki; a hasadékok be vannak ragasztva. Szóval ez állatok mindegyike úgy viselik magukat, mint ügyes építő-mesterek.“

Érdekes szemlélni, mily hűséges készséggel támogatják és segítik egymást az élelem és épületanyagok összehordásánál. Ha az egyik valamit nem bír, azonnal többen sietnek segítségére. Ha pl. egy cserebogarat vagy más rovarot vetünk közéjük, azonnal készen áll néhány annak elszállítására. És mivel a zsákmány nagy, nehéz: az ott jövő-menőket visszatartják segítségre — s aztán mintegy vezényszóra sok húzás-tolás után, kitűzött helyre viszik.

Az előre látó apró állatkáknak még az is megfordul parányi fejecskejükben, hogy éjjelre a bejáratok elzárassanak. Fadarabkákat vagy földet raknak a nyílásra — esténként, s reggel ismét szétszedik azokat.

Háborus időben — mert a hangyák is viselnek ám véres háborukat — örök állanak a bejáratnál.

Legnevezetesebbek a mexikói „földművelő hangyák.“ Ezek magvakat gyűjtenek, elültetik s megérés után betakarítják. Az ültetés idején alkalmas helyet keresnek az elültetendő magvak számára s vetés után a földet a gyomtól tisztogatják. Aratás idején a magvakat gondosan összegyűjtik s a dolgozók „magtárba“ hordják.

nélkül elkövethet, mert hát ezek csak emberi gyengeségek." De itt nincs megállapodás. A modern becsület alapja az önzés. Ez pedig nem válogat az eszközökben, csakhogy önző céljai sikerüljenek. Így következik a jogtalanság, a jogtiprás, sikkasztás, lopás stb. Nő de ezek már t i t o k b a n, hogy a „becsület” ne szenvedjen.

Ime a „becsület” bűnné és képmutatóssá fajulása. A példa, főleg a rossz példa, nem marad eredménytelenül.

LAPSZEMLE.

Országgyűlés.

A képviselő ház nov. 16-iki rövid ülését az interpellációk tették érdekessé. Polónyi Géza a rendjel adományozások ügyében intézett interpellációt a miniszterelnökhöz. — Élénk helyesléssel támogatta a függetlenségi párt Polónyi beszédét, mely az összes pártok figyelmét lekötötte.

Teleky Géza gróf belügyminiszter válaszolt Ábrányi Emil interpellációjára a tatai színház ügyében. A miniszter válaszát tudomásul vették. Az egész ház helyeselte azt az intézkedést, hogy a tatai grófi színházban a belépti díjjal egybekötött előadások betiltattak, mindaddig míg a tulajdonos színházát nyilvános jellegűnek nem nyilvánítja és annak megnyitására engedélyt nem kér. A színi előadások nyelvére nézve mint a miniszter maga is mondá, sajnos, nincs törvény és így Magyarországon kizárólag német előadásokat is engedélyezni kell. Az interpellációkat megelőzőleg a ház elfogadta a bírának az igazságügyminiszteriumban való ideiglenes alkalmazhatásáról szóló törvényjavaslatot.

MOLNÁR JÓZSEFNEK,

a csikszeredai vál. kerület országgyűlési képviselőjének

a horvát kiegyezés tárgyában az országgyűlés november 6-án tartott ülésében elmondott beszédét itt közöljük. — A beszéd bő kivonatban így hangzik:

T. képviselőház! A magyar állam kiegészítő részét képező Horvát-Szlavonországok kormányzása tekintetében az 1868: XXX. tezik sokrészben szakított azon államigazgatási rendszerrel, mely a magyar szent korona azon országrészében, melyet jelenleg Horvát-Szlavonországnak neveznek, századok óta fennállott.

Hogy helyesen tette-e és hogy az akkori magyar törvényhozás és különösen az állami igazgatás tökéletessége szempontjából indokolt volt-e Horvát-Szlavonországnak oly autonóm jogot adni a bel-igazgatás, közoktatás és igazságszolgáltatás terén, — a mely Horvát-Szlavonországnak adatott — azt ezúttal vitatni nem szándékozom: mert jelen-

A hangyák baromtenyésztést is üznek. Utóbbihoz minden hangya ért. A hangyák fejős tehenei a levelészek. Ezek testük hátsó részéből édes nedvet izzadnak ki, melyet a hangyák különösen szeretnek. E célból a levelészhez közeledve, annak hátsó részét csápjaikkal simitgatják, czirógatják, mire a levelész egy-egy csepp édes nedvet kibocsát.

A hangyák a levelészeket nemcsak a fákon kesik föl, de fészkeikbe is elviszik, a hol külön fülkébe, istállóba helyezik el. Itten ápolják, és igen nagy becsben tartják.

Lakásaiknak netáni elhagyása esetén fejős teheneiket is különös gonddal igyekeznek biztonságba helyezni, éppen mint pondróikat és bábjait is. A hangyák leginkább csak azon gyümölcsfákat keresik föl, melyeken levelészek vannak. A mely fán levelész van, azon fáról nem egykönnyen távolíthatók el a hangyák. Bekenhetjük a fákat akármivel, azon csak egyelőre ragadnak meg s ha gyakran nem frissítjük a ragadós kenőcsöt egyszer csak azt vesszük észre, hogy könnyen járható útat vertek annak bizonyos részén, igen mert a mint észre vesszük a veszedelmet azonnal — kevés jövés-menés, próbálgatás után — visszasietnek, mindenik porszemét, fadarabocskát stb. visz magával, melyekkel útat törnek.

Az is megtörtént, hogy midőn egy fát a gazda kátránnyal övedzett körül bizonyos szélességben s a fán levő hangyák sietőkben észrevették, hogy az út el van zárva: a fán levő fejős teheneket, levelészeket kimélet nélkül összefogdosták,

leg nincs napirenden. De miután az 1868: XXX. tezik Horvát-Szlavonországnak és így a magyar államnak is alaptörvénye, most, midőn új kiegyezésről van szó, csakis ezen alaptörvény nyomán bírálhatjuk meg, hogy vajjon az új kiegyezési törvény pénzügyi és politikai szempontból elfogadható-e vagy nem?

Részemről t. ház, nem fogadhatom el az országos bizottság által javaslatba hozott pénzügyi kiegyezést. (Helyeslés a szélsőbaloldalon.)

Mielőtt azonban ezen elhatározásom indokait, melyek részben pénzügyiek, részben politikaiak, röviden kifejténém, legyen szabad azon reményeimnek adnom kifejezést, hogy e kérdésben ezen házban sokak által nem osztott politikai nézetem, azon méltánlattal fog találkozni, mely politikai téren az indokolt ellennézet a politikai ellenfelektől jogosan igényelhet. (Halljuk! Halljuk!)

A pénzügyi indok, mely miatt a pénzügyi egyezményt nem fogadhatom el, azon magas megterheltebből származik, mely ezen egyezmény folytán a szorosabb értelemben vett Magyarországra hárul. Midőn 1868-ban Horvát-Szlavonországnak állami kormányzása szabályoztatott, a pénzügyi rendezkedésnek föalapelve, a mi az 1868: 30. tez. 11. §-ában kifejezést is nyert, az volt, hogy Horvát-Szlavonországok, úgy a magyar állam és Ausztria, valamint a magyar szent korona országai között közöseknek megjelölt kiadásaihoz adóképességük arányában járulnak. Ez általános pénzügyi elv volt s ezen elv, mely minden pénzügyi kiegyezésnél és így a jelenleginél is hangsúlyoztatott, alku tárgyát nem képező elv.

Hisz t. ház, ez másképp nem is lehetséges, mert képtelenség, sőt igazságtalanság is volna az állam részéről, ha a közadakozásokhoz való hozzájárulás tekintetében nem oly elvet állítana fel, mely az állam egyes terület- s egész ország-részei nem egyenlő arányú megterheltebbén alapszik. — Magyarország törvényhozása és Horvát-Szlavonországok országgyűlése soha sem tévesztette e pénzügyi elvet szem elől; sőt annak bizonyos fokig a gyakorlatban alkalmazását is igénybe vették, amennyiben számszerűleg is kitüntették azon arányt, a mely főkében Horvát-Szlavonország köteles hozzájárulni a közösügyi kiadásokhoz — és nagy örömmel tudok kifejezést adni, hogy Horvát-Szlavonország adózási képessége 1868. óta annyira javult, hogy míg a hozzájárulási arány 1868-ban 5.4% volt, az jelenleg 7.93%-ban javasoltatik megállapíttatni.

Örülök pedig ezen azért, mert az adóképesség fokozódása, szemben a hasonló viszonyok közt lévő Magyarországgal, bizonyos tekintetben a vagyoni megerősödés jelenségét tünteti elő. És egyrészt ez is megerősít engem abban az elhatározásban, hogy most már a megerősödött ország-résztől több követelhető nyugalommal az állami feladatok teljesítésére, mint eddig; másrészt pedig

szépen egymasmellétevé, a kátrányba rakosgatták más mód hiányában az így előállított uton mentették ki magukat a fogságból.

Minnenki figyelhetette, hogy midőn a hangyák egymás mellett elhaladnak, összeértetik fejecskéiket, egymást megnyalogatják, úgy mondják, hogy ilyen módon értekeznek.

Olyan hangyák is vannak, melyek rabszolgaságot üznek. Ilyenek pl. az a m a z o n - l i a n g y á k.

Nagy, erős, fénylő vöröses hangyák ezek. Mindent rabszolgáikkal végeztetnek, még a falatot is a rabszolgák által tétetik szájukba. És nem mese, hanem valóság. Persze ennek különös oka van. T. i. igen hosszú, keskeny és erős állkapcaik vannak, melyek kitűnő fegyverek ugyan, könnyen átszurhatják velük az ellenség fejét s agyát, de az önmagára való evést akadályozza, lehetlenné teszik. Ennek következtében ezen hangyák egészen rabszolgáiktól függenek; ezeknek segítsége nélkül nyomorulttan kellene elveszniök. —

Ezek végzik a háztartás ügyeit. Hanem a rabszolgákat nem mint kész hangyákat fogdossák össze az amazon hangyák, hanem bábokat, pondrókat rabolnak s azokból nevelnek szolgákat és amiatt a szegény párák nem is érzik oly nagyon a rabszolgaság keserves állapotát.

az is illusztrálásul szolgál annak igazolására, hogy a magyar állam azon országrészét, melyet jelenleg Horvát-Szlavonországnak neveznek, jobban kényeztetni anyagi megerősödésben és kevésbé terheli az állam részére való áldozatokkal, mint az anyaországok és így a nemzeti államok alakulásának mostani korszakában is egyedüli példaképen áll egész Európában, hogy a magyar állam egyik része Horvát-Szlavonország lakossága politikai, nemzeti voltát nem érinti.

De hát nemcsak az adóképesség fokozódása az, a mit nem vagyok hajlandó feltétlenül elfogadni a vagyonosodás jeléül, hanem karöltve ezzel oly adatok is igazolják Horvát-Szlavonország közgazdasági fejlődését, melyek statisztikai kimutatókon alapulván, teljes megnyugvással fogadok el.

Szólok ezután statisztikai adatokkal igazolja, hogy Horvát-Szlavonországban mennyire fejlődtek rövid 20 év alatt a közgazdasági viszonyok; hogy ma már nem indok többé ez országok fejletlensége a magas százaléknak oda engedésére annyival kevésbé, mivel Magyarország évenként csak 19 százalékot fordíthat beligazgatási költségeire, míg Horvát-Szlavonországok 44 százalékot. Szólok nem lát semmi politikai indokot arra, hogy ne ragaszkodjunk azon igazságos állásponthoz, hogy Horvátország a közös kiadások fedezéséhez a törvényesen stipulált arányban járuljon. Sőt ellenkezőleg — mondja — igen fontos politikai indokok szólnak nézete mellett.

A horvát nemzet — így folytatja — költői lelkű, úgy tehetségre, erős akaratra is, de álmodzó nép. Hisz egyik jelenlegi és aktív államférfia mondja: Horvátország függetlensége csak álom, de azt minden ember álmodja. Nem habozom bevallani, hogy ez álmodozások nagyon zavarják a testvéri viszony bensőségét. Magam is nagy súlyt fektetek a testvéri viszonyra, de e viszony 20 év alatti fejlődésével egy magyar hazafi sem lehet megelégedve. (Helyeslés a szélsőbalon.)

Igaz ugyan, hogy az utóbbi években, különösen a jelenlegi ház kormányzása alatt, nevezetesen a jelenlegi pénzügyi kiegyezés alkalmával hangoztattak az országgyűlésen egyes hangok, melyek az 1861: 30. tez-hez való ragaszkodást, sőt ennek szükségességét hangsúlyozták. A horvát képviselők és pedig úgy a többség, mint az ellenzék tagjai soha sem tudnak megbarátkozni azon gondolattal, hogy Horvátország nem önálló ország, nem önálló királyság. Szerintök Horvátország mint ilyen kötötte meg a magyar királysággal az egyezkedést.

Ha tekintetbe vesszük az ellenzéki képviselők álláspontját, azoknál még élesebben domborodik ki az önálló Horvátország eszméje, mint a a többségnél. Így a horvát országos bizottság különvéleménye mindenütt horvát-szlavon királyságok jövedelméről, horvát-szlavon királyságok beligazgatási szükségletéről szól és végzetül — mintegy egymasmellé állítja a két egyenlő hatalmu faktort, a két királyságot, ekként fejezvé be mondatát „hogy e szerint a horvát-szlavon királyságok és a magyar királyság közt kötendő pénzügyi egyezményt nem fogadja el.” Ily eszmék uralkodása alatt egy cseppet sem lehet csodálkozni azon, hogy a jelen pénzügyi kiegyezés tárgyalása alkalmával egy másik ellenzéki képviselő azt a feladatot tűzte ki a horvát államférfiaknak, hogy oda kell törekednünk, — hogy pénzügyileg teljesen önálló és független horvát államot teremtsünk.

De t. ház, nem folytatom tovább. (Halljuk! Halljuk!) Nem folytatom különösen azért, mert tagadhatatlan, hogy a jelenlegi pénzügyi kiegyezés tárgyalása alkalmával sokkal enyhébb és finomabb bánásmódban részesült Magyarország, mint eddig. Biztosíthatom a t. házat, hogy Horvátországban az 1868. 30. törvény alapján és szellemében a zágrábi országgyűlés falain kívül még kevésbé van elfogadva, mint itt benn. Méltóztassék csak Horvátországba utazni, s minden képviselő ur meggyőződhetik arról, hogy a nép zöme, különösen a papság, az ifjuság s az intelligenciának egy része mire aspirál és mire ábrándozik. Részemről ez ábrándozást pénzügyileg is elősegíteni nem akarom s már ezen indokból sem tartom a tvjavaslatot elfogadhatónak. (Élénk helyeslés a szélsőbaloldalon.)

Engedje meg végül a t. ház, hogy ez alkalmommal néhány szót szóljak az 1868. 30. tez. leggyengébb oldaláról, Fiuméről is. (Halljuk! Halljuk!) Már maga az a körülmény, hogy 21 évi alkotmányos kormányzás után még mindig provisorium

van Fiumében, a legélesebben elítéli a kormányt és Magyarország eddig követett eljárását. (Igaz! Ugy van! balfelől.) Oly dolgok vannak ott, hogy rosszabbul állunk ma, mint 10 évvel ezelőtt s még rosszabbul, mint 20 évvel ezelőtt. (Ugy van! balfelől.) Azt mondják, hogy a politikában az esemény a legfőbb bíró. Ha ez igaz, úgy nagyon szomorú világot vet állami igazgatási képességünkre az a tény, hogy Fiume aggasztó mérvben horvátosodik. (Igaz! Ugy van!)

Én nem tudom megérteni, hogy a kormány 21 évi kormányzás után nem tudott újat és módot találni arra nézve, hogy Fiumében, ezen kormányzása és hatásköre alatti területen, ezen tengeri kereskedő városunkban horvát munkások helyett magyarok telepedjenek le. (Igaz! Ugy van! balfelől.)

Legmegfoghatatlanabb és érthetlenebb állapot pedig az, hogy van Fiumében egy Horvátország által fenntartott horvát gymnasium, melyben legmélegebben tenyésznek a horvátországi álmódók, anélkül, hogy az állam ez intézet felett felügyeleti jogot gyakorolna. Nem hiszem, hogy ehhez hasonló állapot lenne valahol a világon. . . .

Nem hagyhatom még említés nélkül azt sem, hogy Fiumében a nagy számmal levő pénzügyőrség, tehát magyar állami közegek nagyobb része is horvát, s éppen velem történt meg szept. havában Fiumében, hogy a pályaudvaron egyikök hivatalos működés közben minden áron azt akarta elérni, hogy hivatalos érintkezésben is horvát nyelven beszéljenek vele.

Jól tudom, t. ház, hogy az általam felhozottakkal szemben lehet hivatkozni egy pár hivatalos adatra, egy pár barátságos szóra, sőt hatósági, talán országgyűlési határozatokra is, azt is tudom, hogy a magyar embert sok mindenre rá lehet venni jó szóval; de én föltétlenül aláírom és igaznak vallom egyik híres francia államférfiú azon mondását: „Semmi sem veszt el biztosabban a nemzeteket, mintha szavakkal és látszattal fizette ki magukat.“ Éppen ezért nem fogadom el a javaslatot. (Élénk helyeslés a szélső baloldalon.)

MOLNÁR JÓZSEF

orsz. gyűl. képviselőnk újabb parlamenti sikere.

A csikszeredai kerület országgyűlési képviselője ifj. Molnár József a horváth pénzügyi kiegyezés ellen a képviselőháznak folyó évi november 6-án tartott gyűlésén tartott beszédével újabb bizonyítékát adta, hogy benne nemcsak a függetlenségi párt, hanem a parlament egy olyan komoly törekvő, fiatal erőt bír, kinek van jövője.

Molnár József beszédét teljes szövegben hozta a kolozsvári „Ellenzék“ folyó évi november hó 8-iki száma s mi is bő kivonatban fennebb közöljük e jeles beszédet; alább pedig a napi sajtó méltatását közöljük.

A „Budapesti Hírlap“ vezérezikket irván a kiegyezésről ezeket mondja:

„Talán fel fog tűnni a horvátoknak is, hogy a magyar országgyűlés komoly, higgadt tárgyalására a Barcsics-féle indítvány a a Starcevic-féle provokációk semmi befolyást nem gyakoroltak — a Dalmáciával Zágrábban történt sakkhuzás nálunk még a pénzügyi egyezmény ellenzőit se ragadta rekriminális terére. E tapasztalat meggyőzheti a horvátokat, hogy Magyarországon egyetlen párt sincs, mely a köztünk fennálló törvényes kapcsolatot megbolygatni akarná.

Még a hevesebb véralkatu szélső ellenzék is mely az egyezménynek pénzügyi és célszerűségi okokból ellenne szavazott, ez okok előterjesztésére egyik legképzettebb, leg higgadtabb fiatal tagját, Molnár Józsefet küldte a sorompókhöz. Olvassák el Molnár beszédét a horvátok s megtanulhatnak belőle kettőt. Az egyik az, hogy a magyar szélső ellenzéken csak a nagyobb politikai kölcsönösséget, pénzügyeink szabályozásánál Magyarország iránt a több méltányosságot reklamálják, tehát nálunk még ez a párt sem akar bontó elem lenni a magyar-horvát viszonyok közt. A másik, a mit meg kell tanulniok az, hogy Magyarországon nagyon jól tudja a közvélemény, hogy van az engedékenységnak is határa, melyen a magyarországi pártok az ország érdekeinek és a saját hazafiságuknak feláldozásával tulmenni bizonyonyal soha sem fognak. Molnár beszéde legyen

nekik figyelmeztetés, hogy e határhoz a horváth követelések már nagyon közel járnak.

Majd a tudósítás rovatában így emlékszik meg e beszédéről:

Az ülés végén a horvát pénzügyi kiegyezés tárgyalása alkalmával érdekes vita keletkezett. Molnár József a függetlenségi párt tagja kitűnő beszédet tartott a kiegyezés ellen, melyet pénzügyi és politikai okokból nem fogadhat el. S különösen ez utóbbiak voltak azok, melyek lekötötték a ház figyelmét. Molnár József utalt ama visszás fölfogásra, mely Horvát-Szlavonországban gyökeret vert és mely a magyar királyság mellé egy horvát-szlavon királyságot helyez. E fölfogásnak híve a zágrábi tartomány gyűlés többsége, híve annyival inkább az ellenzék, mely Nagy-Horvátország helyreállítását sürgeti. Még szomorubbak a viszonyok Fiumében, hol a horvátok akadály és ellenőrzés nélkül üzhetik nemzeti-ségi propagandájukat és azt sikerrel is teszik.“

„Pesti Napló“: Molnár József ma ismét igazolta hogy a függetlenségi párt egy jeles parlamenti erőt nyert benne, s a kiegyezés ellen tartott beszéde méltó tetszéssel találkozott.

„Pesti Hírlap“: A szélső balról Molnár József, a függ. pártnak már egy ízben igen előnyösen feltűnt tagja tartott figyelemmel halgatott beszédet, melyben a javaslat elvetését ajánlotta.

„Egyetértés“: A horvát pénzügyi egyezményről szóló törvény javaslatot tárgyalta le ezután a ház. Falk előadónak a javaslatot alaposan ismertető beszéde után Molnár József, a függetlenségi és 48-as pártifjtagja hozott fel figyelemre méltó dolgokat az egyezmény elfogadása ellen. Győri Elek, mint a regnikoláris bizottság egyik tagja előadta hogy bár osztozik a Molnár József nézeteiben, miért fogadja el még is az egyezményt.

„Pester Lloyd“ így ír:

„Az előadó Falk egy érdemleges és beható beszédben ismertette a kiegyezési tárgyalás menetét, és a javaslat tartalmát s lényegét s ha a ház a kiegyezésnek méltányosságból és szükségből való elfogadása mellett volt is, nem hiányzott az ellenzék sem, melynek Molnár József a szélső baloldaltól adott határozott kifejezést. Nem akarjuk Molnár Józsefnek gondosan kidolgozott, beható, részletes kritikát tartalmazó érdekes statisztikai adatokkal ellátott és hatással előadott beszédét elemezni, mert hisz arra részben Győry Elek, részben a miniszterelnök felelt. Csak Molnár intencióját akarjuk felemlíteni. Ő azt akarja, hogy Magyarország szűnjék meg Horvátország részére azon pénzbeli áldozatokat hordozni, melyeket a kiegyezési törvény értelmében magára vállalt, miután a politikai eredmények nem felelnek meg a hozott pénzügyi áldozatoknak.“

Eddig a napi sajtó nyilatkozata s ha szabad nekünk is képviselőnknek ezen újabb parlamenti sikeréről véleményét nyilvánítani, az csak abban áll hogy a csikszeredai kerület büszke lehet a választásra, melylyel módot adott egy számbavehető erőnek tanulmányai érvényesítésére.

KÜLÖNFÉLÉK.

— **Csikszereda város választó polgársága** f. hó 16-án meg választotta törvényhatósági bizottsági tagul ifj. dr. Molnár Józsefet.

— **Küldöttseg a minisztereknél.** Már említettük lapunkban, hogy megyénk törvényhatósági bizottságának kebeléből Mikó Bálint főispán elnöklete alatt egy 30 tagu bizottság lett kiküldve, mely bizottságnak teendője leendő Csikvármegyének egy Csikszeredában felállítandó pénzügyigazgatóság megadása iránti feliratát a miniszterelnök, belügy- és pénzügyminisztereknek átnyújtani. A küldöttseg folyó hó 29-én indul Csikszeredából és december hó 1-én adja át a vármegye jogos kérését tartalmazó feliratot.

— **Regále bérlés.** Dr. Molnár László és Dr. Betegh Antal ügyvédek kezdeményezése folytán egy alkalmi egyesület alakult megyénkben a kocsmárlási jogositványnak az államkincstártól kibérelése végett és pedig Csikmegyének mind 47 csiki községeire kiterjedőleg. Ma mikor csikmegyében azon ponton állunk, hogy az italmérsi adó

biztosítása végett folytatott egyezkedési tárgyalások során a felcsigázott adótételek miatt, és a törvény hézagos, bérlők érdekeit nem eléggé biztosító intézkedései miatt a kincstár nem több mint 12 községgel tudott egyezséget kötni, mikor hirszerint nemcsak megyénket, de az egész Erdélyt egy-két nagy gyáros kezeibe szándékozott a kormány épen a tárgyalások eredménytelensége esetén juttatni, mondjuk ma is ily körülmények között igazán érdemes munkát végzett a két fiatal ügyvéd az egyesület megteremtésével. S ha figyelembe vesszük azt, hogy nem egyes nagyobb vállalkozók, hanem legnagyobbbrészt birtokos székely embereink apró pénzei, s az ők tagadhatlan ügyes munka ereje nyer érvényesülést, e vállalatnál igazán elmondhatjuk, hogy felkarolásra méltóbb eszme a közelmúltban aligha lett fölvetve és keresztül vive. Akár sikerüljön, akár ne, e vállalat annyi áll hogy ez által ut lett mutatva a mi visszahuzódó székelyeinknek, hogy szántás vetésen kívül még sok foglalkozás van a miből hasznot lehetne huzni csak egy kis utánjárás és bátorság kell hozzá. Az egyesület különben elnöke Dr. Molnár Lászlót, alelnöké Dr. Betegh Antalt, jegyzőjé Balás Dénest, pénztárnokává Szabó Antalt választotta.

— **Katalin-bál.** A csikszeredai önkéntes tűzoltó-egylet a minden évben megtartatni szokott s mindig kitűnően sikerült „Katalin-bál“-ját ez évben folyó hó 30-án tartja meg a Csillag-vendéglő nagy termében. Hiszük, hogy a közönség ezuttal is, mint mindig, minél tömegesebb megjelenésével oda fog hatni, hogy a tűzoltók — kik valóban meg is érdemlik a pártolást ezen jóhírnévnek örvendő mulatsága minden tekintetben fényesen sikerüljön. — Belépti díj: személyjegy 60 kr, családjegy 1 frt 40 kr. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak s kirlapilag nyugtáztatnak.

Tvhatósági bizottságitagok választása. Csikvármegye mindazon községeiben, hol a törvényhatósági bizottság választott tagjainak mandátuma az 1889-ik év végével lejár, a választások folyó hó 16-án megejtettek. A választások eredménye a következő: Kásonimpérből Veress Antal, Boeskor Károly; és Dr. Molnár László; Kásonujfaluból Bartha Ignácz és Kovácsi Bálint; Csikkozsmásról Lestyán Ferenc; Csiktusnádról Konecz István; Csekefalváról Nagy József és Konesag István; Bánkfalváról Madár Imre; Szentgyörgyről Kasza Imre; Menaságból Ferenc Ignácz; Szentsimonról Endes József és Beke Mihály; Szentkirályról Albert Beniam; Szentimréről Szántó József; Mindszentről Bálint Lajos és Kőszegi Károly; Taplócáról Csedő János; Várdotfalváról Balás Dénes és Csiszér József; Pálfalváról Csiszér Elek; Szt.-Miklósról Bálint Lázár; Madéfalváról László Samu; Szépvíztől legifj. Deák Elek; Szentmihályról Minier Albert; Rákosról Murányi Kálmán; Madararól Puskás Tamás; Dánfalváról Gál Márton, — Karezfalváról Kovács János; Szenttamásról Ágoston József; Gyóújfaluból Csergő Gyula; Gyóalfaluból Lőrincz Vilmos, Fülöp István és Boga Bálint; Gyószentmiklósról Lázár Menyhért, Simon Balázs és Ferenczi István; Gyó-Szárhegyről Császár József; Gyóditróból Mezei Ignácz, Bángi Árpád és Fülöp István; Gyóremetéről pedig Zakariás Antal és dr. Tiltscher Ede; K.-Feltizről András Lajos lettek a törvényhatósági bizottság tagjainak sorába beválasztva. Csikszentdomokos, Gyó-Tekerőpatak, Gyó-Csomafalva és Gyó-Tölgyes községekből mai napig még nem érkeztek be a választás eáedményéről szóló jelentések.

— **Tanítók gyűlése.** A gyergyói róm. kath. „tanító-egyesület“ őszi gyűlését — mint mult számban jelezve volt — folyó hó 14-én Gyergyó-Szentmiklóson a polgári finiskolánál tartotta meg. A tagok és tanügybarátok szokatlan nagy számmal voltak képviselve. Tárgysorozat szerint tanítást tartottak Kálmán István, Kuncz Kornél, Hoppé Lipót és Hochschild Lajos. A bírálatok végeredménye szerint kivétel nélkül dicséretesen sikerültek. — A tisztviselők újválasztása után Buzás János gyó-szárhegyi tanító gyakorlatilag ismertette Józsa Sándor ditrói tanító módszerét. Gyűlés után közebed volt a Laurency-féle vendéglőben. — A következő gyűlés helyéül Gyergyó-Alfalu jelöltette ki.

— **Haydnal és az erdélyiek.** Haynald Lajos biborost Lönhardt erdélyi püspök s az erdélyi kath. státus is üdvözölték jubileuma alkalmából. — A biboros köszönő választát most főpársztori levelét közli, meghagyván a papságnak annak a szöszékről való felolvasását.

IRODALOM.

Örömmel vesszünk tudomást róla, hogy Józsa Sándor gyergyóditrói tanító oly népszerű füzetet bocsátott közre, melyben a gyümölcsfa tenyésztés ápolásáról, nemesítéséről kellő tájékoztatást szerezhet a nép. Józsa S. az 1876 és 1878. évben mint tanító Kolozsváron töltötte a nyarat állami segélyezés mellett s a fatenyésztés, nemesítés, ápolás tanulmányozásában „dicséretes“ sikert mutatott föl. A szerzett ismereteket nem bocsátotta „szárnyakra“ — mint sokan teszik, hanem a gyakorlati életben kísérletezett folytonosan, hogy elméleti s gyakorlati ismereteket az égalji s talaji mostoha viszonyaink között megrostálja, megtisztítja s a népnek így a helyi körülményeknek megfelelő alakban s állapotban nyújtja. 8 évi állandó kísérletezés tiszta eredményét tette papírra, a mit a körülmények, teljesen jóknak helyeseknek mutatnak. Minden lépést, mely népünk anyagi és szellemi jólétének, haladásának előmozdítására irányul örömmel jegyzünk föl közcélra, és e mozgalom fölött annál is inkább nagy okunk van örömiüknek kifejezést adni, mert tudvalevőleg Csikmegyében s a szomszédos, havasos, hegyes bort nem termő vidékeken még nagyon is pusztá gyümölcsfák dolgában a terület, annak befásítása pedig csak úgy remélhető, ha minden polgárnak alkalma van egy ilyen olesó, könnyen megszerezhető fasoros füzet által a gyümölcsfa tenyésztés tanát elsajátíthatni. A füzet ára csak 14 kr. 20 oldalra terjed. Benne rajzok kísérik a szöveget. Ajánljuk e füzetet t. olvasóinknak megrendelés végett. Kapható Józsa Sándornál Gyergyóditróban. A füzet teljes czime ez: „*A gyümölcsfa tenyésztés és ápolás rövid foglalatja a nép számára.*“

Nyilvános számadás.

A folyó hó 9-én rendezett „fillérestély“ alkalmával felülfizettek: Szabó Antalné 1 frt. Dr. Boeskor Béla 1 frt. Eltes Zsigmond 50 kr. Nagy Sándorné 50 kr. Albert Balázné 60 kr. Lázár Domokos 40 kr. Eltes Elekné 70 kr. Gál Endre 80 kr. Arnd Ernő 40 kr. Benedek István 10 kr. Deák Ferenczné 10 kr. Pap Domokos 20 kr. Mikó Bálint 3 frt 70 kr. Dézsi Dávid 20 kr. Ádám Imre 30 kr. Lázencz Albert 40 kr. Baresay Miklós 10 kr. Pauszné Mikó Ilka 70 kr. Fejér Antal 40 kr. Csomortány Ferencz 40 kr. Derzsi Sámuel 40 kr. Csedő István 40 kr. Keresztes István 10 kr. Kikinday Gyula 70 kr. Endes Józsefné 70 kr. Kohn Armin 70 kr. Siber István 10 kr. Kozma Dénes 20 kr. Hary Géza 1 frt. Gál József 10 kr. Gál, Iekész 30 kr. Puskás János 20 kr. Szász Lajos 30 kr. Molnár Lajos 70 kr. Fehérváry Albert 20 kr. Csanády Béla 30 kr. Becze Antal 10 kr. Nagy Sándor 1 frt 30 kr. Kovács Ákos 60 kr. Gidófalvy hadnagy 60 kr. Dapsy Frigyes 30 kr. Dr. Molnár József 70 kr. Gyóffy Sándor 20 kr. Szeles Géza 10 kr. X. Y. 50 kr.

KÖZGAZDASÁG.

Csikszeredai piaci árjegyzék.

Nov. 13-án.

Buza tiszta (hektoliterenként) 7 frt — kr. Buza közepes 6 frt — kr. Rozs 4 frt — kr. Árpa 3 frt — kr. Törökbuza 5 frt 50 kr. Zab 2 frt 50 kr. Borsó 15 frt. Lencse 16 frt. Fuszulyka 14 frt — kr. Kása 16 frt — kr. Burgonya 2 frt 50 kr. Marhahus (kilogrammonként) 24 kr. Sertéshus 40 kr. Bercéshus 20 kr. Szalma (métermázsáuként) — frt 70 kr. Széna mm. 2 frt 20 kr. Ökór párja 250 frt — kr. Tehén párja 100 frt — kr. Faggyugyertya (kilogrammja) — frt 60 kr. Tüzifa km. (1 méter) 2 frt 20 kr. Malacz darabja 1 frt — kr. Lud — frt 80 kr. Bárány — frt — kr. Csirke párja 50 kr. 10 tojás 20 kr.

KÖZÖNSÉG KÖRÉBŐL.*

Tekintetes Szerkesztő Ur!

Egy elfeledett s csak kir. adóként megtalált vidék, az egykori Kászonszék népe érdekében kérünk helyet következő sorainknak:

Az 1889-ik év tavaszi Kászon folyó áradat elsodorta az ugynevezett Kászon réti „Katrosa“ hidat s azóta ezen hid csinálatlan. Nemes Háromszék megye ahelyett csak egy fattyu-hidat sem csináltatván, a mult szeptember havi esős idők által csaknem folytonos áradásban levő Kászon folyón át terhes szekerekkel és postaszállítással az útasok mindig élet- és vagyonszélylyel fenyegetettek, s a már beállott téli jégzajlás miatt Csikmegye s főleg a Kászonszék, Háromszék felvidékéről és Brassótól közlekedés hiányában elszakítottán, Kászon népe ezáltal minden kereskedésétől, s így kir. adó s más fizetendő forrásaitól megfosztatott.

Ez őszön több rendbe esedeztünk felsőbb hatóságainkhoz, hogy e bajon nemes Háromszék megye tek. Törvényhatóságánál orvoslást eszközöljön, nyertünk vigasztaló választ papíron, melyben biztosítottunk, hogy nemes Háromszék megye megígérte, miképp a már mult október hó végeig ott hid lesz; ebbe azonban szomoruan csalódtunk, mert ott hid ma sincs, s így többé a hivatali szó szentségébe sem bízhatunk.

* E rovat alatti közleményekért csupán a sajtóhatóság gal szemben vállal felelősséget a Szerk.

Nines már más módunk, mint a nyilvánosság terére lépni panaszunkkal, mi, kik a magyar államnak ép oly hű adózó polgárai vagyunk, mint a kiknek az állam ingyen vagy jobban mondva a mi adónkból is vasutakat s jó kőutakat tart, — s kérjük b. lapjába e panaszunkat felvenni, hogy bár így indirect uton panaszunk az illető magasabb tényezők füléig jusson.

Kelt Kászon-Altizen, 1889. november 13-án. Kászon-Feltiz, Altiz és Impér községek előljárói:

<i>Bodó Ferencz,</i> bíró.	<i>András Mózes,</i> h. bíró.
<i>Bodó József,</i> bíró.	<i>Boeskor Károly,</i> k. jegyző.

Szerkesztői üzenetek:

— **G. J. urnak O-Topliczán.** Nyáron és nem most lenne dőszerű a különben jól megirt czikk, s ezért s különösen azon okból nem közölhetjük, hogy a kérdéses fürdőhely hírnevét rontani nem lehetünk hivatva, már pedig a czikk azok előtt, kik a kérdéses fürdőt nem ismerik, sokat árthatna a fürdő jóhírnevének. A kéziratot rendelkezés alatt tartjuk és valami időnyerzűt kérünk.

— **Siolusnak.** Legközelebről privát levelet küldünk, melyben mindenre kimerítően válaszolunk.

— **K. Altiz, Feltiz és Impér községek előljáróinak** Mint láthatják, panaszukat teljes szövegében közöltük, de az önök felelősségére kellett ez tennünk.

— **J. S. Gyó-Ditró.** Köszönjük, használni fogjuk.

— **B. Á. Kolozsvár.** „Felelet és zárzó“ czikke kissé túlerős és a személyeskedés terére kezd átcapni. — Ezt ki akarjuk kerülni s azért előbb privát levélben önnel ez ügyet megvitajuk, s azután határozunk a közölhetés kérdésében.

Felelős szerkesztő: **Dr. BOESKOR BÉLA.**

Főmunkatárs: **VITOS MÓZES.**

Kiadó: **GYÖRGYJAKAB MÁRTON.**

Sz. 3722—1889 tlkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A gyószentmiklósi kir. járásbírósa mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy gyergyóremetei idősb Melik István végrehajthatónak gyergyóhollói Gója Péter (Fodoré) s társai végrehajtást szenvedők elleni 131 frt 83 kr. tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a csikszeredai kir. törvényszék (a gyergyószentmiklósi kir. járásbírósa) területén levő Gyergyótölgyes község határán fekvő a felső tölgyesi I-só rész 613 sztjkyben A † 1 rdsz. 3557 és 3558 helyrajzi számok alatt felvett s végrehajtást szenvedettek tulajdonát képező ingatlanokra az árverést 541 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanokra **1890. évi január hó 31-ik napján** délelőtti 9 órakor Gyergyóholló község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át vagyis 54 frt 10 készpénzben, vagy az 1881. évi LX. tcz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8-ik §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. tcz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. járásbírósa, mint telekkönyvi hatóság Gyószentmiklóson, 1889. évi október hó 10-ik napján.

Szacsvay Imre,
kir. aljbíró.

Szám 3362—1889. tlkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A gyergyószentmiklósi kir. járásbírósa mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy gyergyóditrói Szatmáry János végrehajthatónak Csikszeredában lakó Péter Dénesné Puskás Ámália végrehajtást szenvedő elleni 1050 frt tőke követelés és jji. iránti végrehajtási ügyében a csikszeredai kir. törvényszék területén levő Gyergyóditró község határán fekvő végrehajtást szenvedett tulajdonát képező ingatlanokra: a gyergyóditrói 3364 sztjkyben A † 1 r. 2842—3845 hrszámokra 78 frt 2 r. 4728, 4729 hrszámokra 11 frt 3 r. 4771, 4772 hrszámokra 20 frt, 4 r. 5024—5026 hrszámokra 94 frt 50 kr, 5 r. 22702—22704, 22706, 22708—22712 hrszámokra 142 frt 50 kr, 6 r. 23131, 26132 hrszámokra 8 frt 50 kr. 7 r. 26236/1, hrszámra 26 frt 8 r. 26311, 26312 hrszámokra 19 frt, 9 r. 31471 hrszámra 8 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az **1889. évi december hó 30-ik napján** délelőtti 9 órakor Gyóditró község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy az 1881. LX. t. cz. 42 §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában, kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről a kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Gyó-Szentmiklóson 1889. évi szeptember hó 24-ik napján.

A gyószentmiklósi kir. járásbírósa mint telekkönyvi hatóságtól.

Szacsvay Imre,
kir. aljbíró.

Van szerencsém a t. cz. közönség becses tudomására hozni, miszerint már **13 év óta fennálló**

NŐI és FÉRFI DIVAT, valamint KÉSZ RUHA ÜZLETEMET

ujonnan és nagyválasztéku berendezéssel

folyó évi december hó 1-én

A GYÓGYSZERTÁR ÁTELLENÉBEN LEVŐ

s a r o k é p ü l e t b e

tettem át.

Hosszu évek során tett árubeszerzési tapasztalataim folytán azon kellemes helyzetbe jutottam, hogy t. vevőimnek úgy árakban, mint árúminőségben oly előnyöket nyújthatok, hogy ezáltal a különböző piacokon, valamint a postai úton való megrendeléseket teljesen kizárótnak reméllem.

Tájékozásul bátor vagyok megemlíteni, hogy **férfi ruha-szövetekben** választékom **150 színben** van, méterenként 2 frttól kezdődőleg a legfinomabb francia gyártmányig.

Női ruha-szövetekben választékom **150—160 színben**, méterenként (duppla széles) 50 krtól 2 frtig.

Férfi **téli kabátok** **130 darab**, darabonként 9 frttól 35 frtig. Ezen kívül minden szakmamba vágó árúból nagy választékot tartok s lehető legszoli lidabb árak mellett szolgáltatok ki.

Továbbá mindenmemü férfi és női ruhák elkészíttetését felelősség mellett elvállalom.

Kiváló tisztelettel:

SZABÓ MIKLÓS,
kereskedő.